

Abadia de Sant Josep de Clairval

Primavera de 2017

Estimats Amics,

“**A** LA nostra humanitat desorientada, que ja no sap trobar Déu o que el deforma, que busca en qualsevol mot poder recolzar la seva esperança, l’Elisabet de la Trinitat dóna testimoni d’una obertura perfecta a la Paraula de Déu”, declarava sant Joan Pau II a l’homilia de beatificació d’aquesta carmelita (25 de novembre de 1984). L’endemà, adreçant-se als pelegrins, el sant Pare afegia: “El testimoni admirable de la gràcia del Baptisme omple de goig l’èsser que l’acull sense reserves, ens ajuda a trobar, per la nostra banda, els camins de la pregària i del do de nosaltres mateixos”.

El matí del diumenge 18 de juliol de 1880, al campament militar d’Avor, prop de Bourges, l’angoixa regna al voltant de la caseta on la senyora Catez espera el seu primer fill: “He tingut una filla, dirà després, la Maria Elisabet que va ser condemnada abans de néixer, ja que els dos metges que estaven al meu costat, li van dir al meu marit que caldria sacrificar la criatura, perquè el seu cor ja no batejava; però Déu vetllava, i, al darrer evangeli de la Missa, que havia demanat a l’almoier i que se celebrava a la capella del campament, la petita Elisabet feia la seva entrada al nostre món, preciosa i ben viva”.

Una confessió que marca

En el mes de novembre de 1882, la família Catez s’instal·la a Dijon. El 20 de febrer de 1883, neix la segona filla, la Margarita, anomenada “Guite”. Un gran afecte unirà les dues germanes, malgrat el temperament tan diferent d’ambdues. L’Elisabet és viva i ardent, mentre que la Guite es mostra dolça i reservada. Filla i néta d’oficial, l’Elisabet ha heretat un caràcter molt ferm. “De petita, en donarà testimoni la Guite, l’Elisabet era molt viva, s’enfadava molt, era molt impulsiva... amb una naturalesa molt sensible, molt afectuosa, per qui el pitjor càstig era la privació de les carícies de la seva mare”. El 2 d’octubre de 1887, el senyor Catez mor de sobte, en els braços de l’Elisabet que només té set anys. Havent minvat els recursos financers, la senyora Catez i les seves dues filles deixen la seva casa per un pis, sempre a Dijon. La vida segueix, i les ires també... L’Elisabet mira de dominar-se per agradar als altres. La seva mare li parla de Déu, i la nena comença a anar al catecisme: el seu cor recte i profund queda afectat; insisteix en oblidar-se de si mateixa per agradar als altres i a JESÚS. Cap a finals d’any, fa la seva primera Confessió. Aquest dia serà per al seu esperit com el de la seva “conversió” i del seu despertar al respecte de les coses divines. La Mare Germaine, la Priora, confirmarà més tard: “L’Elisabet mateixa m’ha confiat que la seva

Santa Elisabet de la Trinitat

Drets reservats

resolució reflexionada de veritat i perseverant de vèncer les seves violències data de la seva primera Confessió”.

Durant les vacances d’estiu de l’any 1888, l’Elisabet es troba a saint Hilaire (Aude) en família. El sacerdot d’aquell lloc, el canonge Angles, rep una confiança per part d’ella: “Era una tarda, escriurà l’any 1907 a la Mare Germaine... l’Elisabet enfilant-se als meus genolls, ràpidament em diu a cau d’orella: “Senyor Angles, seré religiosa; vull ésser religiosa!”. Me’n recordaré durant molts anys d’aquest so angelical... i també de l’exclamació enutjada de la seva mare: “Què diu aquesta petita esbojarrada?... La senyora Catez, nerviosa, em va demanar si creia seriosament en una vocació; i vaig respondre amb una paraula que, com una espasa, travessà la seva ànima: “Hi crec”. El 19 d’abril de 1891, l’Elisabet fa la seva primera Comunió a l’església parroquial de sant Michel, a Dijon. La seva trobada íntima amb JESÚS vivent, present en el seu cor, és un instant de gràcia i d’alegria que li provoca una nova transformació interior. “A partir d’aquest dia, mai més hi haurà rebequeries!”, escriurà la seva mare. A la tarda, l’Elisabet va al Carmel, i la Mare MARIA de JESÚS li ensenya que el seu nom vol dir “Casa de Déu”.

Dos mesos més tard, rep el sagrament de la Confirmació. “A partir d’aquell moment, testimonia una amiga, la Marie Louise Hallo, la pietat de l’Elisabet creix molt,

combregava sovint i després li queien gran quantitat de llàgrimes". La seva mare s'esgarrifa al veure aquella pietat que considera massa intensa, però l'Elisabet sent créixer en ella la fam d'aquest Amic que la nodreix i l'enforteix meravellosament. Cada vegada més, JESÚS és per a ella "el Ben Estimat de l'Eucaristia". Però, durant uns anys, només podrà combregar una o dues vegades per setmana, segons el costum de l'època. De totes maneres, ella pot fer la visita i adorar aquell Ben Estimat present al sagrari. Desitja entrar al Carmel, però la seva mare no comparteix pas aquesta idea: li prohibeix anar al locutori del monestir tan proper, i l'empeny a descobrir la vida del món. L'Elisabet esdevé presumida; li agrada portar vestits elegants i joies boniques, i participa amb gran empenya a les vetllades mundanes, estant alerta però, en guardar sempre la presència de Déu.

"El meu secret"

Des dels vuit anys, l'Elisabet anava al Conservatori de música. L'ortografia serà sempre el seu punt dèbil, però les llargues hores passades al davant del seu piano, en companyia de Chopin, Schumann, Liszt i d'altres grans compositors, desenvolupen el seu sentit més profund de la bellesa. Als tretze anys obté el primer premi del Conservatori, i, l'any següent, el premi d'excel·lència. Un dia, escrivint a una amiga, desvetllarà el seu secret: "Prepararé per la Magdalena per que el Bon Déu l'envaeixi fins els seus ditets; aleshores repto a qui sigui per competir amb ella. Que no es posi nerviosa; li diré el meu secret: cal que obliidi tots aquells que l'escolten i cregui que està sola amb el diví Mestre; llavors tocarà per a Ell amb tota la seva ànima, i sortiran del seu instrument gran quantitat de sons, poderosos i dolços a l'hora. Oh! que m'agradava parlar-li així!" Quan l'Elisabet toca, està, efectivament, amb "l'Amic de tots els instants", el Déu Amor que omple el seu cor.

Al mateix temps, l'Elisabet participa a les activitats de la parròquia: ensenya catecisme, canta a la coral, entrena els joves a l'església per resar durant el mes de MARIA. Però el desig d'ésser tota de JESÚS no para de créixer. Un matí, al final de la Missa, rep una gràcia especial: "Anava a complir catorze anys, dirà a la Mare Germaine, quan un dia, durant la meva acció de gràcies, em vaig sentir irresistiblement atreta per escollir JESÚS com únic espòs, i sense demora, em vaig lligar a Ell pel vot de virginitat. No ens vam dir res, però ens vàrem donar l'un a l'altre estimant-nos tan fort, que la resolució de ser tota seva va esdevenir encara més definitiva dintre meu. "Algunes setmanes després, un altre cop, a l'acabar la Missa se li dona una indicació: "Em va semblar, dirà, que sentia pronunciar dintre la meva ànima el mot "Carmel". Però, la seva mare segueix sense voler acceptar la seva vocació. Respectant aquesta voluntat, l'Elisabet, que espera tenir la majoria d'edat, s'arma de paciència. Les poesies que escriu, des dels catorze als dinou anys, murmuren els noms del seu Ben Estimat JESÚS, del seu bon àngel, dels sants del paradís, en particular de santa Joana d'Arc, "la verge que no es pot pansir".

Sovint, les vacances es passen a la muntanya, als Pirineus, al Jura, als Vosges i als Alps suïssos, o al mar. Ofereixen l'ocasió de ballar, de tocar instruments musicals i de fer excursions. Als divuit anys, l'Elisabet comença a escriure un diari íntim. Amb data 30 de gener de 1899, s'hi pot llegir: "Avui he tingut l'alegria d'oferir al meu JESÚS molts sacrificis, relatius al meu defecte dominant, que m'han costat molt! Aquí reconec la meva feblesa... Em sembla que, quan rebo una observació injusta, em bull la sang a les venes, tant que se'm revolta tot el meu cos... Però, estant JESÚS al meu cor, estic disposada a suportar-ho tot per amor a Ell". Un dia, la seva mare, havent tingut coneixement d'un bon partit, li proposa casar-se; però l'Elisabet reafirma la seva voluntat d'entrar al Carmel. La senyora Catez l'autoritza, finalment, a anar a trobar la superiora del convent, però no vol que sigui religiosa abans de la majoria d'edat, vint-i-un anys.

"És aquí!"

Al començament de l'any 1899, l'Elisabet llegeix el "Camí de perfecció" de santa Teresa d'Àvila. A les explicacions de la Santa reconeix tot allò que el Senyor ja li havia ensenyat sobre l'oració. "Això m'interessa moltíssim i em fa molt de bé", escriu en el seu diari. Busca la presència de Déu a la seva ànima, i confessa a una amiga: "Em sembla que és aquí". El Pare Vallée, dominic, que troba algunes vegades al Carmel, aviva el seu amor per Déu, caritat infinita, *pel gran Amor* (Ef 2,4) que ens ha ofert en JESÚS. Després li recorda que aquest Déu d'amor, del qual ella ja experimenta la seva presència, és Pare, Fill i Esperit Sant; l'orienta cap al misteri de la Santíssima Trinitat, segons les paraules de sant Joan: *Si algú m'estima, el meu Pare l'estimarà, vindrem, a ell i farem estada en ell* (Jn 14, 23).

Sabem que Déu és Trinitat gràcies a JESÚS que ens ha revelat aquest misteri de la vida íntima del Creador. *El Catecisme de l'Església Catòlica* ensenya: "L'encarnació del Fill de Déu revela que Déu és el Pare etern, i que el Fill és consubstancial al Pare, és a dir, que és en Ell i amb Ell el mateix Déu únic... La missió de l'Esperit Sant, enviat pel Pare en nom del Fill, i pel Fill *del costat del Pare*, revela que és amb ells el mateix Déu únic. Amb el Pare i el Fill rep la mateixa adoració i glòria" (CEC 262, 263). És per això que l'Església afirma: "No confessem pas tres déus, sinó un sol Déu en tres persones... Les persones divines no comparteixen pas una única divinitat, sinó que cadascuna d'elles és Déu tot sencer... Les persones divines són realment diferents entre elles... "Pare", "Fill", "Esperit Sant" no són només noms que designen modalitats de l'ésser diví, sinó que són realment diferents entre ells... Són diferents entre ells degut a les seves relacions d'origen: "És el Pare que engendra, el Fill que és engendrat, l'Esperit Sant que procedeix" (CEC 253, 254). "La darrera finalitat de tota l'economia divina, és l'entrada de les criatures en la unitat perfecte de la Benaurada Trinitat. Però, des d'ara som cridats a ésser habitats per la Santíssima Trinitat" (CEC 260). Aquest misteri, que ha viscut l'Elisabet, és la llum de la nostra vida espiritual.

L'any 1900, visita l'exposició universal de París, de totes maneres prefereix les basíliques del Sagrat Cor de Montmartre i de Nostra Senyora de les Victòries. Durant els mesos següents, l'Elisabet passa per una prova de sequera espiritual, fins el punt de dir-se a si mateixa "insensible com una soca". A pesar de tot, al mig de les festes mundanes, enyora el claustre. A una amiga li ensenya la importància de l'atenció a la presència de Déu: "Déu en mi, i jo en Ell", que sigui aquest el nostre lema!"

"Puc abandonar-lo?"

Finalment, la seva entrada al Carmel de Dijon es va fixar pel 2 d'agost de 1901. El dijous dia 1, l'Elisabet passa part de la nit pregant, volent acompanyar el Ben Estimat en la solitud de Getsemaní. La senyora Catez no pot dormir. Acaba d'agenollar-se a la vora del llit de la seva filla. Les seves llàgrimes es barregen: "Llavors, per què em deixes? – Ah! estimada mamà, puc resistir-me a la veu de Déu que em crida? M'obre els braços i em diu que és desconegut, insultat, abandonat. Puc abandonar-lo jo també?... Cal que me'n vagi, malgrat el greu que em sap de deixar-vos, de submergir-vos en el dolor; cal que respongui a la seva crida". Al començament de la seva vida religiosa l'Elisabet ha estat afavorida amb gràcies sensibles: "Què bo que és el Bon Déu! escriu a la seva germana. No trobo cap mot per expressar la meva felicitat... Aquí no hi ha res més que Ell... Es troba per tot arreu, tant netejant com a l'oració! Cada dia, passa moltes hores a l'església per l'oració silenciosa del matí, l'ofici, la Missa i també l'oració del vespre. Tanmateix, no oblida pas als que ha deixat, retrobant-los en el seu cor al costat de JESÚS. Per viure amb Déu, l'Elisabet s'esforça en fer silenci exterior i interior: "Si els meus desitjos, els meus temors, les meves alegries, els meus dolors, si tots els moviments que provenen d'aquests quatre poders no estan perfectament adreçats a Déu, no estaré sola, hi haurà soroll en mi".

En un qüestionari recreatiu, a la pregunta: "Quin és, segons tu, l'ideal de la santedat?", ella respon: "Viure d'amor". I a la qüestió: "Quin és el mitjà més ràpid per arribar-hi?" La seva resposta és: "Fer-se ben petita, donar-se tota sencera". També, es demana: "Quin és el tret dominant del vostre caràcter? – La sensibilitat". Després: "El defecte que us inspira més aversió? –L'egoisme, en general". El 8 de desembre de 1901, la novícia pren l'hàbit del Carmel i rep el seu nom de religiosa: Elisabet de la Trinitat. Poc temps després, la seva facilitat per l'oració deixa lloc a la sequera. Sor Elisabet segueix buscant Déu en la fe: "La fe em diu que sempre és aquí, i per què serveixen les dolçors, les consolacions? No son pas Ell. Només és a Ell a qui busquem... Doncs, anem cap a Ell en la fe pura." I afegeix: "També tinc necessitat de buscar el meu Mestre que s'amaga bé. Però aleshores, desperto la meva fe i estic més contenta de no gaudir de la seva presència per fer-lo gaudir a Ell del meu amor".

Sor Elisabet llegeix els escrits de sant Joan de la Creu, de santa Caterina de Siena i de sor Thérèse de Lisieux, jove carmelita morta poc temps abans (1897) i que la marca profundament; copiarà diverses vegades el seu "Acte d'ofrena a l'Amor misericordiós". Però, la seva font espiritual més profunda segueix essent el Nou Testament. Ja, abans de la seva entrada al Carmel, apreciava, d'una manera molt especial, l'Evangeli de sant Joan; després de la seva professió, es nodrirà de les Cartes de sant Pau, i en particular de la Carta als Efesians. La Mare Germaine escriurà: "Els textos més bonics del gran Apòstol recolzen els moviments de la seva ànima contemplativa... L'Elisabet en descobreix el sentit profund, s'identifica en aquesta doctrina substancial que fortifica i nodreix la seva incessant oració". Aquest treball espiritual es realitza sota la influència de l'Esperit Sant. Els mesos següents estan marcats en la jove monja per dubtes sobre la seva vocació; passa per moments d'escrúpols i, a la vigília de la seva professió perpètua, cal cridar un sacerdot per ajudar-la a aclarir els seus dubtes. "La nit abans del gran dia, afirmarà, degut a que jo estava al cor esperant l'Espòs, vaig comprendre que el meu cel començava a la terra, el cel en la fe, amb el sofriment i la immolació per Aquell a qui estimo". L'onze de gener de 1903, sor Elisabet fa la seva professió, i el 21, festa de santa Agnès, verge i màrtir, pren el vel negre de les professes.

Les setze sors del Carmel es reuneixen per fer els àpats, així com pels dos esbarjos on es parla senzillament i amb alegria, tot i fent algun treball manual. Però, durant la jornada, cadascuna compleix amb la seva tasca, tant com pot en plena soledat. Sor Elisabet du a terme diversos serveis, sobretot al rober. Sor Maria de la Trinitat testimonia: "Com sotspriora, essent l'encarregada, cada setmana, de distribuir les tasques domèstiques, he pogut constatar que era un veritable tresor en comunitat, una d'aquelles persones a la que se li poden demanar tots els serveis, amb la seguretat de que li agradaran."

L'Elisabet de la Trinitat sempre ha tingut una devoció particular per la Verge MARIA. Contempla, d'una manera molt especial el misteri de l'Anunciació: "No em cal fer cap esforç per entrar en aquest misteri de l'estatge diví en la Verge. Em sembla trobar-hi el meu moviment d'ànima habitual, que va ser el seu: adorar en mi el Déu amagat". El dia de la festa de la Presentació de MARIA al temple, el 21 de novembre de 1904 escriu una pregària que esdevé famosa, i que es retrobarà després de la seva mort: "Oh Déu meu, Trinitat que adoro...". Des del Carmel, l'Elisabet escriu nombroses cartes, principalment a la seva germana, amb qui queda a determinades hores per pregar juntes. També fa poemes i escrits espirituals. Desitja compartir amb tots els seus amics aquesta experiència de Déu-Trinitat a la seva ànima: "Aquesta millor part que sembla ser un privilegi meu en la meva tan estimada solitud del Carmel, és un regal de Déu a tots els batejats". Diu a una de les seves amigues: "És ben senzill, sempre és amb nosaltres, estigueu sempre amb Ell, a través de tots els

vostres actes, en els vostres sofriments, quan el vostre cos no pot més, manteniu-vos sota la seva mirada, tingueu-lo present, vivent en la vostra ànima". Segons l'Elisabet, n'hi ha prou per viure aquesta realitat fent actes de recolliment en la Seva presència".

Un nou nom

L'any 1905, un escrit de sant Pau la commou profundament: Déu Pare ens ha predestinat a esdevenir per Ell, fills per JESUCRIST: això és el que ha volgut en la seva indulgència, a la lloança de la seva glòria, d'aquesta gràcia amb la que ens ha omplert en el seu Fill estimat (Ef 1,5-6). En el decurs dels mesos que segueixen, medita aquest text i descobreix el nou nom que tindrà al Cel: *Laudem gloriae* (lloança de glòria). La lloança de glòria esdevé el centre de la seva espiritualitat: "El meu somni, escriu, és el d'ésser lloança de glòria. És a sant Pau que he llegit això, i el meu Espòs m'ha fet sentir que és aquí on hi ha la meua vocació des de l'exili". Sor Elisabet comença a signar les cartes amb els mots *Laudem gloriae*. Per ella ser lloança de glòria consisteix en reflectir la glòria de Déu, i per això, cal oblidar-se, despullar-se de tot i buscar el silenci. Aquest oblit i el silenci afavoreixen l'adoració i la contemplació que permeten a Déu transformar la persona, restaurar en ella la seva imatge i fer-ne la seva lloança de glòria.

Des de la primavera de l'any 1905, l'Elisabet comença a notar els primers símptomes de la malaltia d'Addison, una insuficiència suprarenal, en aquell temps, incurable i

molt pesada. El 19 de març de 1906, entra a la infermeria. "M'afebleixo de dia en dia, i noto que el Mestre no tardarà pas gaire en venir-me a buscar. Tasto, experimento alegries desconegudes: les alegries del dolor... Abans de morir, somio ser transformada en JESÚS crucificat i això em dóna molta força en el sofriment". L'Elisabet de la Trinitat veu en la seva malaltia la possibilitat de semblar-se a JESUCRIST, que ha volgut passar pel sofriment (Cf Lc 24, 26), i d'aquesta manera donar-li amor per amor. Nomena la seva malaltia, "la malaltia de l'amor".

El diumenge de Rams sor Elisabet pateix una síncope i rep l'Extrema Unció, però el dissabte següent, la seva salut millora una mica. Composa la retreta "El Cel en la fe", per a la seva germana Guite, després farà el seu recés espiritual. La Mare Germaine li demana d'escriure, durant aquest recés, les seves "bones trobades": el manuscrit es dirà "Darrer recés". Bàsicament hi desenvolupa una meditació sobre la Verge MARIA, descrivint-la com el model a seguir en la vida interior, però també en el sofriment. Poc abans de morir, l'Elisabet deixa escrit com a testament a una amiga: "A la llum de l'eternitat, l'ànima veu les coses a la mida justa. Oh! Què buit és tot allò que no ha estat fet per a Déu ni amb Déu. Us ho demano, poseu en tot el segell de l'amor. Només és això el que queda". Durant la tardor, la malaltia s'agreuja, i sor Elisabet mor el 9 de novembre de 1906, després de nou dies d'agonia. Els seus darrers mots comprensibles foren: "Vaig a la Llum, a l'Amor, a la Vida!". Ha estat canonitzada pel Papa Francesc, el 16 d'octubre de 2016.

Poc abans de morir, la nostra santa escrivia: "Allò que ha fet de la meua vida un cel anticipat, ha estat creure'm que hi ha un Ésser que es crida Amor, i que és dins nostre en cada instant del dia i de la nit, demanant-nos viure sempre en la seva companyia. Allò que mes desitja és atreure'ns dintre d'aquesta intimitat divina: Em sembla que en el Cel, la meua missió serà la d'atreure les ànimes, ajudant-les a sortir d'elles mateixes per adherir-se a Déu mitjançant un moviment molt senzill i amorós, i de guardar-les en aquest gran silenci interior que permet a Déu de quedar gravat en elles, de transformar-les en Ell mateix". Que puguem també nosaltres descobrir aquest tresor amagat i viure'n!

Dom Antoine Marie
D.A.B.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.

Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>